

Arrest

nr. 274 188 van 16 juni 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 juli 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 juni 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 augustus 2021 met refertenummer X.)

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 maart 2019 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 30 november 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Op 9 juni 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

(...)

nationaliteit : Afghanistan

hel bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 30/11/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing genomen inzake het verzoek om internationale bescherming

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

1.4. Bij arrest nr. 268 971 van 24 februari 2022 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.2.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de zorgvuldigheidsplicht *iuncto* de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“Volledig ten onrechte krijgt verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten-verzoeker om internationale bescherming.

Het dient evenwel benadrukt te worden dat verzoekers vader lid was van de Taliban. Na een tijd werd zijn lichaam gewikkeld in een wit kleed voor de deur neergelegd. Verzoeker vroeg de Talibanleden naar de dood van zijn vader waarop ze zeiden dat zijn vader de wens had uitgesproken dat verzoeker na hem de Taliban zou vervoegen. Het dient evenwel benadrukt te worden dat verzoeker nog altijd gezocht wordt door de Taliban.

De Dienst Vreemdelingenzaken houdt dan ook onvoldoende rekening met de huidige situatie in verzoekers land van herkomst, alsook met het feit dat hij nog altijd gezocht wordt door de Taliban.

In Afghanistan heerst al decennialang oorlog. Volgens de Global Peace Index is Afghanistan zelfs het minst vreedzame land ter wereld. Grote delen van het land zijn in handen van de Taliban. Er wordt gevochten. In de gebieden die onder controle zijn van de overheid zijn regelmatig aanslagen. Veel mensen zijn doelwit van de Taliban of IS, omdat zij niet voldoen aan de extremistische normen, bijvoorbeeld leraren, overheidsmedewerkers, hulpverleners, vrouwen die zich te vrij kleden of gedragen of mensen die seks buiten het huwelijk hebben. Eind 2019 waren drie miljoen Afghanen binnen hun eigen land op de

vlucht geslagen voor het geweld en nog eens 2,7 miljoen Afghanen zijn het land ontvlucht, de meesten naar de buurlanden.

Na de aanslagen van 11 september 2001 startten de Verenigde Staten een militaire operatie in Afghanistan om de trainingskampen van Al Qaida te vernietigen. De regering van de Taliban wordt verdreven en er komt een nieuwe regering. Maar de Taliban is niet definitief verslagen. De veiligheidssituatie verslechtert al jaren, met name na de terugtrekking van een groot deel van de internationale troepen. Er wordt gevochten in grote delen van het land. De Taliban rukt op en krijgt steeds meer districten in handen. Volgens Long War Journal, was in 2020 66% van de districten betwist of onder controle van de Taliban, in vergelijking met 21% in 2016.

In 2019 vielen er 10.392 burgerslachtoffers door het conflict: 3.403 doden en 6.989 gewonden. Het totaal aantal doden, inclusief strijders, is nog veel hoger: 41.725 in 2019 en daarmee het dodelijkste conflict ter wereld, volgens The Armed Conflict Location & Events Data Project.

Tolken en andere mensen die gewerkt hebben voor de buitenlandse troepen zijn een doelwit van de Taliban.

Jonge mannen kunnen door de Taliban gerekruteerd worden om te vechten of gebruikt worden als 'dansjongens'. Dit betekent dat jonge mannen als vrouw worden verkleed en moeten dansen voor een mannelijk publiek en seksuele contacten moeten hebben met hun 'eigenaar'.
<https://www.vluchtelingenwerk.nl/feiten-ciifers/landen-vanherkomst/afghanistan#:~:text=Belangrijkste%20groepen%20waarvoor%20gevaar%20dreigt&text=Tolken%20en%20andere%20mensen%20die.kunnen%20daartegen%20nauweliiks%20bescherming%20krijgen>

Volgens mensenrechtenorganisatie Human Rights Watch (HRW) rekruteren de Taliban in steeds meer kinderen in Afghanistan. Alleen al in het belegerde district Chardara, in de provincie Kunduz, werden in één jaar minstens honderd kinderen geronseld en als strijders misbruikt.
<https://www.demorgen.be/nieuws/geen-kind-is-nog-veilig-voor-taliban-inafghanistan~ b22481 f2/>

Rekrutering van jonge mannen voor de gewapende strijd komt voor en wordt met name gepleegd door gewapende groepen die de regeringsstrijdkrachten bevechten. Dit wordt bevestigd door de Verenigde Naties in een onderzoeksrapport uit september 2019. Het rapport dat de periode 2015 tot en met 2018 beslaat noemt met name de Taliban, het Haqqani-netwerk en de ISKP als gewapende groepen die kinderen rekruteren als strijders, waaronder voor zelfmoordaanslagen. Ook was sprake van seksueel misbruik van jongens. De VN verifieerden voor 2018 46 zaken van inlijving van minderjarige jongens door gewapende groepen en in 2019 64 zaken. UNAMA stelt dat de werkelijke aantallen substantieel hoger zijn. Het merendeel van de zaken in 2019 was in de noordelijke regio. In 58 gevallen betrof het rekrutering en gebruik van jongens door de Taliban. De overige zaken gingen over rekrutering en gebruik van jongens door de Afghaanse politie en door proregeringsgewapende groepen. UNAMA documenteerde het rekruteren voor en de inzet door de Taliban van minderjarigen bij het plaatsen van geïmproviseerde bommen, bij het transport van explosieven, het verzamelen van inlichtingen, gevechtshandelingen en zelfmoordaanslagen.

Veel jongens worden geworven in religieuze scholen, madrasas, in gebieden onder controle van gewapende oppositiegroepen. Minderjarigen vormen in sommige gevechtseenheden de meerderheid van de Taliban-strijders. De Taliban zou bij rekrutering van minderjarigen als restrictie hanteren dat er geen baardloze jongens worden ingelijfd. Gedwongen inlijving of inlijving onder valse voorwendselen komt
[file:///C:/Users/Gebruiker/Downloads/Algemeen+ambtsbericht+Afghanistan+November+2020+\(met+microsoft+to+pdf\).pdf](file:///C:/Users/Gebruiker/Downloads/Algemeen+ambtsbericht+Afghanistan+November+2020+(met+microsoft+to+pdf).pdf)

De Dienst Vreemdelingenzaken houdt dan ook onvoldoende rekening met de huidige situatie in verzoekers land van herkomst, alsook met het feit dat hij door de Taliban gezocht wordt om gerekruteerd te worden.

De beslissing maakt dan ook een inbreuk op artikel 3 EVRM.

Dat de motivering van de beslissing omtrent het bevel om het grondgebied te verlatenverzoeker om internationale bescherming, door de Dienst Vreemdelingenzaken, minstens niet correct is gebeurd.

Dat deze motivering een wezenlijk onderdeel uitmaakt van de beslissing, zodat de beslissing dan ook geen enkel antwoord geeft op de wezenlijke problematiek van verzoeker.

De beslissing maakt dan ook een wezenlijke inbreuk uit op de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht, zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze beslissing genomen is. Het bestreden bevel vermeldt duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop de verwerende partij steunt. Zij verwijst immers naar de toepassing van artikel 52/3, §1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en stelt *in concreto* vast dat op 30 november 2020 door de commissaris-generaal een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming werd genomen. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. De verwerende partij motiveert tot slot dat aan de verzoekende partij een termijn van dertig dagen wordt gegeven om het grondgebied te verlaten.

De verzoekende partij weerlegt deze concrete vaststellingen niet. Ze maakt aldus niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten zijn gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Waar de verzoekende partij meent dat de formele motiveringsplicht geschonden is doordat de verwerende partij onvoldoende rekening houdt met de huidige situatie in het land van herkomst alsook met het feit dat zij door de Taliban wordt gezocht om gerekruteerd te worden, dat de bestreden beslissing geen enkel antwoord geeft op haar wezenlijke problematiek, verwijst de Raad naar wat hieromtrent gesteld wordt in punt 2.6. Hieruit blijkt dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat de verwerende partij gehouden was hierover te motiveren in de thans bestreden beslissing.

Een schending van de formele motiveringsplicht, die voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Ne-derland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

2.5. De verzoekende partij meent dat haar ten onrechte een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd en herhaalt haar asielmotieven en meent dat zij nog altijd gezocht wordt door de Taliban, dat de verwerende partij onvoldoende rekening houdt met de huidige situatie in haar land van herkomst en met het feit dat zij nog altijd gezocht wordt door de Taliban. Daarna gaat zij in op de veiligheidssituatie in Afghanistan en stelt zij dat de bestreden beslissing een inbreuk uitmaakt op artikel 3 van het EVRM, dat de motivering van de bestreden beslissing minstens niet correct is gebeurd, dat de beslissing geen enkel antwoord geeft op haar wezenlijke problematiek, dat er onzorgvuldig onderzoek werd geleverd naar de situatie van de verzoekende partij en dat dit dan ook onbehoorlijk gedrag uitmaakt.

2.6. In zoverre de verzoekende partij in de bestreden beslissing een motivering in het kader van artikel 3 van het EVRM verwacht, maakt zij *in casu* niet duidelijk waarop deze verwachting is gesteund, gelet op het feit dat de bestreden beslissing volgt op een beslissing van de commissaris-generaal waarnaar in het bestreden bevel wordt verwezen en de beroepsmogelijkheid in volle rechtsmacht die voor de verzoekende partij openstaat bij de Raad en gelet op het feit dat het betoog van de verzoekende partij in het kader van artikel 3 van het EVRM betrekking heeft op motieven die zij reeds in haar asielprocedure heeft aangehaald, met name het gezocht worden door de Taliban en de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan.

Het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM is reeds gebeurd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen naar aanleiding van de asielaanvraag van de verzoekende partij en dit op 30 november 2011. De verzoekende partij verwacht blijkbaar in de bestreden beslissing nogmaals de motieven te lezen die terug te vinden zijn in de beslissing van de commissaris-generaal. De Raad wijst erop dat niet bijkomend dient te worden onderzocht of gemotiveerd omtrent een vermeende schending van deze bepaling als reeds een onderzoek naar de voorgehouden schending werd gevoerd. De Raad ziet ook niet in wat de toegevoegde waarde zou zijn van een dergelijke herhaling van de motieven.

2.7. Daarnaast wenst de Raad op te merken dat uit de definitie weergegeven onder artikel 1 van de Vreemdelingenwet van een verwijderingsmaatregel, niet blijkt dat aan de persoon ten aanzien van wie de maatregel wordt genomen, wordt gevraagd om terug te keren naar het land waarvan zij de nationaliteit bezit.

Artikel 1 van de Vreemdelingenwet, betreffende het begrip 'beslissing tot verwijdering' luidt als volgt:

"Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;"

Uit voormelde weergegeven definitie blijkt geenszins dat een verwijderingsmaatregel oplegt zich te begeven naar het land waarvan men de nationaliteit bezit. Een beslissing tot verwijdering legt wel een terugkeerverplichting op. Overeenkomstig artikel 1, 5° van de Vreemdelingenwet betekent 'terugkeer' *"het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst*

of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf” (eigen onderlijning).

Er blijkt aldus niet dat aan de verzoekende partij wordt gevraagd om naar Afghanistan te gaan.

2.8. Waar de verzoekende partij wijst op haar asielrelaas en de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en stelt dat door de verwerende partij onvoldoende rekening gehouden wordt met de huidige situatie in haar land van herkomst en met het feit dat zij nog altijd gezocht wordt door de Taliban, dient te worden vastgesteld dat uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, waarbij de commissaris-generaal op 30 november 2020 oordeelde *“Voorts kon worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde herkomst uit Laghman in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.*

In casu werd vastgesteld dat u het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat u afkomstig bent uit de provincie Laghman en meerbepaald het district Qhargayo.

Zo dient er op gewezen te worden dat de kennis over de onmiddellijke omgeving van uw dorp waar u tot uw vertrek zou gewoond hebben, niet kan overtuigen. Zo geeft u zelf een aantal dorpen in de omgeving, maar dient te worden vastgesteld dat u amper informatie kan geven over dorpen waarnaar gevraagd werden en die binnen een straal van vijf kilometer rond uw dorp liggen. Sangeri zegt u niets (NPO, p. 25), Mya Khel, daar zou van gehoord hebben, maar u weet het niet liggen (NPO, p. 25), beide dorpen liggen ongeveer op gelijke afstand van Baluchabad waar u wel heen ging, zo’n 8 à 10 minuten bij uw dorp vandaan (NPO, p. 22). Ook Akhundzadagan en Lalah Morah, dorpen in dezelfde straal rond uw dorp, zeggen u niets (NPO, p. 33). Bolan kent u dan weer wel, maar situeert u verkeerd tussen Kamalpur en Baluchabad (NPO, p. 26). Ook het dorp Mir Alam Kala situeert u verkeerd op de weg naar het districtscenter. Volgens uw wegbeschrijving neemt u om naar het districtscenter te gaan de weg die voor uw huis loopt en die naar Qarghayo voert (NPO, p. 26) maar tot twee keer toe wanneer u de heen- en terugweg uitlegt, situeert u Mir Alam Kala op deze weg, terwijl dit dorp op een parallelle weg ligt. Mocht u deze kleinere parallelle weg nemen, dan zou ook eerst voorbij het u gekende Baluchabad komen, wat u echter geen van de twee keren vermeldt (NPO, p. 23 en p. 25), (zie landinfo 1). Verder is het ook zo dat u geen van de schrijnen die in de buurt van uw dorp liggen kent: noch Akhund Baba in de buurt van Sangeri (NPO, p. 30) noch Pir Sultan Baba (NPO, p. 30) zeggen u iets (zie landinfo 2). Dat u minstens achttien jaar in Kamalpur zou gewoond hebben, maar slechts zo’n beperkte kennis van de lokale geografie zou hebben, is niet aannemelijk te noemen, en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw herkomst.

Verder is ook uw kennis over de bredere regio waar u vandaan komt, zeer summier te noemen. Zo weet u wel in welke provincie uw dorp ligt, maar kan u de provinciehoofdstad Metherlam niet bij naam noemen, verder dan ‘provinciehoofdstad’ komt u immers niet (NPO, p. 28). Als er u gevraagd wordt welke provincie er ten zuiden van uw eigen provincie ligt, dan verklaart u dat u het niet weet omdat u er niet vertrouwd bent (NPO, p. 28). Dit is opmerkelijk omdat uw district net heel zijn zuidelijke grens deelt met de provincie Nangarhar. Als u gevraagd wordt naar de districten rondom uw district somt u de districten van de provincie Laghman op, maar u kan niet zeggen welk rond uw district liggen (NPO, pp. 23-24) (zie landinfo 3). Dat uw geografische kennis over uw district zeer beperkt is, blijkt verder uit uw verklaringen over uw district. Zo heeft u slechts weet van één rivier die ‘onder de brug van Qhargayo stroomt’ en die afkomstig is van ‘Alingar en Alisheng’ (NPO, p. 27). De Alingar, een samenvloeiing van deze twee rivieren, stroomt inderdaad in uw district, waarna hij uitmondt in één van de belangrijkste rivieren van Afghanistan, de Kabulrivier (zie landinfo 4). Van deze rivier heeft u echter geen weet (NPO, p. 27). Dat is frappant, want deze rivier ligt op een drietal kilometer ten zuiden van uw dorp (zie landinfo 5). Dat u niet zou weten dat deze rivier in uw district stroomt zoals u verklaart, is dan ook niet aannemelijk te noemen. Net voor de Kabulrivier Jalalabad binnenstroomt, staat de Darunta-dam die de stad van hydro-elektrische stroom voorziet, maar ook van deze dam heeft u geen weet (NPO, pp. 27-28) (zie landinfo 6). U verklaart

overigens dat u de naam Jalalabad wel al eens hoorde, maar dat u deze stad niet kan situeren (NPO, p. 29). Dat u niet weet waar Jalalabad gesitueerd is, is gezien de nabije ligging van deze grote stad in de buurt van uw dorp, toch hoogst opmerkelijk (zie landinfo 3). Daarenboven doet het de wenkbrauwen fronsen dat u weet heeft van de provinciale weg die van Surkhakan naar Metherlam loopt, maar geen weet heeft van de nationale snelweg (NPO, p. 28) die met deze provinciale weg verbonden is en net zoals de Kabulrivier ten zuiden van uw dorp loopt en Jalalabad met Kabul, de hoofdstad van uw land, verbindt. De aanwezigheid van zo'n belangrijke verbindingsweg doet bij u geen belletje rinkelen, zelfs niet als er u expliciet naar gevraagd wordt (NPO, p. 33). Het is moeilijk aan te nemen dat u van deze weg nog nooit zou gehoord hebben (zie landinfo 1 en 3). Uw verklaring is te meer opmerkelijk omdat u verklaarde dat u via Kabul naar Nimroz bent gereisd. Hiermee geconfronteerd geeft u als verklaring dat u gedurende de rit naar Kabul sliep in de auto (NPO, p. 29). Dergelijk ontwijkend antwoord bevestigt het vermoeden dat u niet (recent) vertrokken bent uit Laghman en dat u dit probeert te verdoezelen met vage antwoorden. Wanneer u gevraagd wordt naar de aanwezigheid van buitenlandse militairen op een militaire basis antwoordt u zeer vaag dat deze 'zeer ver ligt voorbij Charbagh' (NPO, p. 29). Dat u zo weinig weet te vertellen over FOB Gamberi, gelegen langs de weg van het districtscentrum richting Jalalabad is opmerkelijk als inwoner van het district en doet verdere twijfels rijzen bij uw afkomst (zie landinfo 6). Ook over plaatsen voor teruggekeerde vluchtelingen, heeft u nog niets gehoord (NPO, p. 31). Nochtans staat uw district op de derde plaats van de meeste vluchtelingen in de provincie, volgens objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie landinfo 7). Als u expliciet naar Khan Aziz Kas gevraagd wordt, kan u alleen zeggen dat het een dorp is (NPO, p. 31), terwijl daar volgens objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, een grote populatie returnees uit Pakistan en Iran vestigde in een door de overheid voorzien 'land allocation settlement' (zie landinfo 8). Al deze vaststellingen omtrent uw kennis van uw district, die beperkt en fragmentarisch is, zijn een aanwijzing dat u niet uit deze regio afkomstig bent. Bovendien kan überhaupt sterk getwijfeld of u ooit in Afghanistan heeft gewoond en het Afghaans staatsburgerschap heeft. In Oostenrijk verklaarde u immers afkomstig te zijn uit Pakistan en het CGVS kan niet inzien waarom u dit zou doen, indien u niet over de Pakistaanse, dan wel over de Afghaanse nationaliteit zou beschikken (zie Dublin-documenten, Transfer Acceptance, dd. 27/03/2019). Daarenboven dient er ook te worden vastgesteld dat u van een aantal alledaagse Afghaanse zaken niet op de hoogte bent. Zo bent u niet op de hoogte van de oppervlaktemaat 'jerib', en kent ook geen kleinere oppervlaktematen, opvallend voor een jongen die opgroeide in een dorp dat leeft van de landbouw. Ook maakt u geen gebruik van de Afghaanse kalender om gebeurtenissen van uw tijd in Afghanistan te situeren (NPO, p. 20, p. 31, p. 27). U kan uw vertrek niet situeren volgens de Afghaanse kalender (NPO, p. 20) en hoewel u de maanden van de Afghaanse kalender wel netjes in volgorde kan opsommen, verklaart u dat u denkt dat hamal, de maand van het begin van de lente, in de zomer valt (NPO, p. 20). Dit wijst sterk op een ingestudeerd karakter. Van uw eigen afkomst, kan u enkel zeggen dat u van de Durrani bent, u heeft geen weet van een verdere onderverdeling en kan dus niet zeggen tot welke substam u behoort (NPO, p. 5). Dit is binnen de Afghaanse context hoogst opmerkelijk. Verder kent u geen enkele Afghaanse telefoonmaatschappij (NPO, p. 15), kan u geen enkele Afghaanse radiozender noemen (NPO, p. 24) en hoewel u bij uw oom naar televisie kon kijken, komt u niet verder dan het 'nationale televisiestation' (NPO, p. 25).

Uit wat voorafgaat blijkt dat u uw beweerde verblijf in het dorp Kamalpur gelegen in het district Qhargayi van de provincie Laghman niet aannemelijk maakt, waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de feiten die u er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor uw vlucht uit Afghanistan. Bovendien zijn er de bovenstaande vaststellingen dat u wellicht niet over de Afghaanse nationaliteit zou beschikken.

(...)

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u echter niet aannemelijk gemaakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

(...)

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst.

Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is ((zie het het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20190612.pdf en <https://www.cgra.be/nl> en het gegeven dat vele Afghanen binnen Afghanistan om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Afgaanse nationaliteit, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerdde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Afghanistan.

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS op 04/09/2020 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afgaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw verzoek om internationale bescherming correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

U werd er op gewezen dat u moeilijk geloof kon worden gehecht aan het feit dat u tot voor uw vertrek in Qhargayo verbleef, waarop u volhield dat u enkel daar had gewoond en dat u het toch moeilijk kon verzinnen (NPO, p. 29). Ook bij uw verklaringen over uw familie werd u gewezen op het belang om de waarheid te spreken waarop u ontwijkend antwoordde dat u de waarheid aan het zeggen was en hierover niet kon liegen (NPO, p. 14).

Uit al deze bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de

met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt. Het CGVS erkent dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het ertoe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.”

Het beroep tegen voormelde beslissing werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 268 971 van 24 februari 2022.

Uit voorgaande beslissing van de commissaris-generaal blijkt aldus dat geen geloof wordt gehecht aan de beweerde verblijfplaatsen van de verzoekende partij voor haar komst naar België, noch aan haar asielrelaas. Voorts benadrukt de Raad dat de elementen betreffende de eerdere verblijfplaatsen van essentieel belang zijn voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is niet ondenkbaar dat de verzoekende partij niet over de Afghaanse nationaliteit beschikt of indien zij er wel over beschikt, jarenlang elders heeft verbleven waardoor zij in een derde land het staatsburgerschap verworven heeft of een legaal verblijf waardoor zij geen nood heeft aan bescherming.

De verzoekende partij heeft aldus niet aannemelijk gemaakt dat zij nood heeft aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) en c) van de Vreemdelingenwet.

Nu de verzoekende partij geen duidelijkheid heeft verschaft over haar werkelijke herkomst en verblijfplaatsen, kan zij zich bezwaarlijk beroepen op een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM. Door haar ongeloofwaardige verklaringen betreffende haar verblijfplaatsen maakt zij immers zelf de beoordeling inzake de nood aan bescherming onmogelijk.

Bovendien wijst de Raad erop, het weze herhaald, dat de bestreden beslissing de verzoekende partij niet verplicht zich naar Afghanistan te begeven. Ten slotte blijkt uit niets dat verwerende partij een gedwongen repatriëring van de verzoekende partij naar Afghanistan plant (cf. HRM 15 september 2005, nr. 10154/04, JV 2006/33 m. nt. B.P. Vermeulen (Bonger/Nederland) (ontvankelijkheid): *“The Court considers that, in the absence of any realistic prospects for his expulsion (...), the applicant cannot claim to be a victim within the meaning of Article 34 of the Convention as regards his complaint that his expulsion (...) will be in breach of his rights under Article 3”*).

Gelet op voorgaande is het betoog van de verzoekende partij betreffende haar persoonlijke vrees voor terugkeer naar Afghanistan gelet op de mogelijkheid tot rekrutering door de Taliban en betreffende de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan, niet dienstig.

Gelet op voorgaande maakt de verzoekende partij geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

2.9. Met haar betoog toont de verzoekende partij geenszins aan dat de motieven van de bestreden beslissing foutief zijn, of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot stand zijn gekomen.

De verzoekende partij maakt een schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht niet aannemelijk.

2.10. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot

nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER